

השלט החדש ששמו המצרים: ישר לאל-עריש, ימינה אלסלאם, ובסוגריים בערבית — ימית, ושמאלה לאל-ג'זרה, כשבאים מכיוון דרום, ישנו שלט המכריז על ימית בשמה המצרי החדש — אבו-סנאן.

ימית לאבו-סנאן

מימין: תצ' לוס של ה' שלט המפרס את יישובי חבל ימית: אוגדה, דיקלה, חרובית, מרכז אבשלום, נאות סיני ועוד. משמאל:

תצלום של העיר ימית כשהייתה עיר טואנת ומלאה אנשים. העיר נבתה ברובה במיבנים טרומיים.

ימית שהיתה

לא תמיד היה, אבל תמיד אפשר היה לשמוע שם כל מיני פרטים פיקנטיים על המתרחש. עכשיו לא נותר דבר מתחנת הדלק — היא נמחקה כליל. שדות ירוקים של חיטה מבשילה מכל עבר, והרות מלטפת אותה ויוצרת בה גלים-גלים. כשנישלו את הבדווים מאדמתם, שיקרו לנו התועמלנים הרישמיים, ששבטים אלה אינם קשורים לא-דמה, שהם נוחדים. דבר זה התגלה כתירוץ עלוב. היום, בשנה ברוכת גשמים, זרועים דונמים רבים של חיטה בכל איזור צפון-סיני, ובעוד שבועיים, כך אומרים האיכרים הבדווים, אפשר יהיה לקצור את החיטה ולטחון קמח. אנחנו מתקרבים לעיר. מרחוק, בתוך כל השקט השליו, מתחילה

כיום לא נותר דבר, פרט לבית-הכנסת. העיר כולה הרוסה לחלוטין וכמעט טחונה, וחיליים מצריים שומרים על החורבות בשתי הכניסות של העיר.

למעלה, כמו שנראה בתקופה הפרועה של התנועה לעצירת הנסיגה מסיני. מתנגדי הנסיגה ניסו להגיע למקום שרו שירים ואף איימו בהתאבדות. כיום החוף ריק (משמאל).

חוף ימית

פנים ביניהם אינפורמציה, או סתם מעבירים את השעות הארוכות ב-תחרויות ששיבש שלא הסתיימו לעולם. צ'רלי היה יושב במקום כמו אפנדי, עם הפועל הבדווי שלו, ומחלק הוראות לכל הכיוונים. דלק

סיום היהודיים של ליל-הסדר ב-מקום. תחנת-הדלק של צ'רלי המתה תמיד. בדרך-כלל ישבו בה העיתוי-נאים הרבים, שבאו לסקר את ה-פיוני מכל העולם, ושם היו מחלי-

עה מלבדנו, שקט מסביב. שרשרות דיונות לפני. הנה, אני נזכרת, כאן מצד שמ-אל, היתה תחנת-הדלק המפורסמת של צ'רלי. בשבועות הסוערים שלפני הנסי-

(המשך מעמוד 19) ישר — לכיוון אל-עריש; ימינה — לכיוון אלסלאם, ובסוגריים, בער-בית, כתוב "ימית"; שמאלה — לכיוון אל-ג'זרה. מוחמד מיהר להסביר לנו שלי-מית קוראים עכשיו אבו-סנאן. ואי-כן, כשבאים מכיוון דרום, יש שלט אחר לפני הצומת, ושם כתוב ה-שם החדש: אבו-סנאן. פנינו לכיוון ימית. בצידו הכ-ביש יש כבר סוכות רבות של בדווים, שחזרו למקומם ולאדמתם. הכביש מותרע קדימה. אין תנר

